

Izhaja zvečer vsak drugi in
četril četrtek meseca.
Ako je ta dan praznik, izide
dan poprej. Cena mu je 1 K
44 h na leto. Na Nemško 1 K
70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo:
Uredništvu „Bogoljuba“
Ljubljana, Semeniške ulice,
št. 2. Naročnina pa: Upravi-
ništvu „Bogoljuba“, Ljub-
ljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 12.

V Ljubljani, dne 25. junija 1903.

Leto I.

Kraljestvo Srca Jezusovega.

II.

Glejte, božje kraljestvo je znotraj v vas.
Luka 17, 21.

Pridi k nam tvoje kraljestvo! kličemo
vsak dan k Bogu in prosimo, da bi Bog med
nami na zemlji kraljeval.

Da, Bog mora na zemlji kraljevati! Saj
je on njen in naš kralj in naš gospod, če
mi to priznavamo ali ne. — „Gospodova je
zemlja in vse, kar jo napolnuje; zemeljski
krog in vsi, ki na njem prebivajo“. (Ps. 23.)
Zato naj ga tudi vsi priznavajo in se mu
klanjajo kot kralju in gospodu! Kraljestva
in cesarstva, države, dežele in občine, zbor-
nice in šole, postave in šege vse bi se mo-
rало klanjati Bogu, to se pravi: biti urav-
nано po volji njegovi.

Prav posebno naj bi — po želji Jezusa
samega — vladalo in kraljevalo na zemlji
presveto Srce Jezusovo! Kakor je
nekdaj križ zavladał nad poganstvom, tako
Jezusovo Srce sedaj nad človeško mrzloto
in brezbriznostjo. Kakor se blesti in časti
sv. križ vsepovsod, koder bivajo kristjani:
po hišah, po cerkvah, ob potih, na zvonikih,
na prsih in na vladarskih kronah, tako naj
bi se blestelo in častilo Srce Jezusovo. Po
cerkvah in hišah naj bi se krasile in častile

njegove podobe, njemu v čast se prazniki
obhajali, molitve opravljale, sv. obhajila pre-
jemala, njemu se posvečevali posamezniki
in cele dežele, kraljestva, ves svet. Tako naj
bi se razširilo spoznanje in češčenje pre-
svetega Srca vsepovsod, tako naj bi Jezu-
sovo Srce zavladało po zemlji! Pridi k nam
tvoje kraljestvo, kraljestvo Srca Jezusovega!

Tako bi presv. Srce vladalo v vnanjem
s v e t u. Toda s tem kraljestvom samim se
Gospod ne zadovolji. Kraljevati hoče še
nekje drugod. Kje, to nam sam pove. „Vprašan
pa — tako piše sv. Luka v svojem 17. po-
glavju — kdaj pride božje kraljestvo? jim
je odgovoril: Božje kraljestvo ne pride s
svetlobo (z bliščem in sijajem), tudi ne po-
rekó: Glej, tukaj je, ali: glej, tam je! Zakaj
glejte, kraljestvo božje je znotraj v vas.“

Sedaj vemo, kje hoče Jezus še ustano-
viti svoje kraljestvo: znotraj v nas — v
s r c u n a š e m.

To besedo — da bi Jezus v našem srcu
kraljeval — pač pogostokrat slišimo. Ali si
pri tem kaj mislimo? Kaj hoče to reči?

Ako hoče Jezus v srcu kraljevati, mora
on zapovedovati, mi pa ubogati. Mi moramo
to delati, to misliti, to čutiti,
to hoteti, kar on hoče. — Kjer hoče
on kraljevati, mora biti — kakor smo že
zgoraj rekli — vse uravnano po
n j e g o v i v o l j i. Torej če hočemo, da v

našem srcu kraljuje, mora biti tudi naše srce uravnano po njegovi volji, ali še bolje: naše srce po njegovem srcu. Zato pa kličemo: Jezus, krotak in iz srca ponižen: upodobi naše srce po svojem srcu!

Srce naše je torej, kar Jezusovo Srce hoče imeti; njega želi, njega hoče v posest vzeti, v njem si prestol postaviti in kraljestvo ustanoviti. Prav in primerno, spodobno in pravično je, da ga častimo z vsemi mogočimi vnanjimi častmi: s cvetjem in zelenjem, s svečavo in kadilom, s petjem in godbo, z banderi in zastavami, z zvonjenjem in streljanjem; še bolj prav, da častimo — kakor je sam željo izrekel — njegove podobe in obhajamo njegove praznike. Toda to mu je premalo. Ne toliko naših reči: našega imetja, našega okrasa, naše zlatnine, našega zidovja, lepe naše obleke, ampak nas same hoče imeti. Srce, ki ljubi, hrepeni po srcih, ki bi ga tudi ljubila; sama vnanjost ga ne more zadovoljiti. Srce, ki čuti, hrepeni po srcih, ki bi čutila, kakor samo čuti. Zato govori tako koprneče: Moj sin, daj mi svoje srce!

Srce mu pa damo tedaj, — kakor smo že rekli — če je uravnano, upodobljeno po njegovem srcu. Kaj mara Jezus za naše vnanje slavlje, če pa v srcu našem gospodarijo drugi, s katerimi se Jezus ne more sprijazniti, z njimi ne skupaj prebivati: napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, škodoželjnost, sovraštvo, samoljubje, uživanjaželjnost in druga taka nesnaga, ki žali božje oko in žali božje Srce.

Če hočemo torej, da pride k nam kraljestvo Srca Jezusovega, treba je, da mu odpremo svoja srca. Prej pa je treba, da popovežemo in izženemo iz njega vse tiste, s katerimi Jezus ne more skupaj kraljevati. Kadar so se v stari rimski državi vračali vojskovodji-zmagovavci nazaj v Rim, peljali so pred njimi ujete, povezane, premagane sovražnike.

Tako, menimo, moramo tudi mi povedati svoje napake, svoja slaba nagnenja, svoje strasti in jih ujete tirati pred Kristusom zmagovalcem, kateremu naj prostor napravijo.

Seveda, kakor je boj, v katerem si stojita sovražnika z vsem mogočim morivnim orožjem nasproti, težak, tako težak — če

ne težji — je boj, v katerem treba premagati sovražnike kraljestva Jezusovega v srcu. Če ne težji, pravimo. Da, sam sebe premagati je najtežje. Ali iti mora; teh težav se ne smemo strašiti! Jezusovo Srce mora zakraljevati v nas; sovražniki se morajo umakniti! Jezusovo Srce hoče posesti naše srce; sama vnanja pobožnost mu je premalo. Zato, predragi, se pred vsem Jezusovemu Srcu na ljubo premagujmo! Vse vnanje pobožnosti, s katerimi to božje Srce častimo: če njegov praznik kar moč slovesno obhajamo, če prve petke njemu v spravo sv. obhajilo prejemamo, če njemu v čast opravljamo molitve: litanije in dnevnice, če njegove podobe izpostavljamo in krasimo, — vse mora končno meriti na to, da svoje srce njemu upokorimo, po njegovem Srcu upodobimo. Naj nudimo Jezusu lepih cvetic, naj dišečega kadila, naj mu stavimo lepe cerkve, naj mu pojemo krasne slavospeve, naj se mu skušamo prikupiti kakorkoli, vedno bomo končno slišali odmev iz tabrnakelja: Moj sin, daj mi svoje srce!

To srce, to prevzetno, to uporno, to sovražno, to dostikrat nemirno, razburjeno, nestalno, svetnega veselja polno, nečimrno in nečisto srce treba ukloniti, upokoriti in upodobiti po Jezusovem čistem, krotkem, ponižnem, milem, ljubečem Srcu. To je kraljestvo, kakor šnega si Jezus pred vsem želi. Zato, pravimo, se pred vsem in nad vse Jezusovemu Srcu na ljubo premagujmo: žalitve pozablajmo, žaljivcem odpuščajmo, vse maščevalne želje krepko pohodimo, vsakemu vse dobro privoščimo, nikar se tuje nesreče in škode ne veselimo, bližnjikove časti se brez potrebe z jezikom ne dotaknimo, zavoljo Jezusa se svojim predstojnikom hitro in brez ugovora pokorimo, nikar prvih mest ne iščimo, zavoljo svoje časti nikar ničesar ne storimo, jezo krotimo, nečiste strasti in skušnjave prvi trenutek v kali zatrimo, svetnega veselja — denar, zabave, jed, pijača (!), obleka (!), vse telesne prijetnosti in zložnosti — si kar mogoče odrecimo itd. itd.

Seveda vse to ne gre tako hitro in lahko, kakor se reče. Vse to gre le s težavo, gre le z vojsko. To je sveta vojska, v kateri se greh pobija, pokončava in umika,

kraljestvo Jezusovo pa se v srce naseljuje in ondi ustanavlja. Vse to ne gre na en mah. Ampak kakor vojaki v vojski morajo deželo korak za korakom z mečem v roki nasprotniku vzeti, tako se mora tudi v našem srcu korak za korakom greh umikati Jezusu in napravljati prostor kraljestvu njegovega Srca. Korak za korakom! Da gre le naprej, če tudi ne gre naenkrat. Ampak iti mora; na enem mestu ne smemo stati!

In kadar pešamo v tem boju, ozrimo se na presv. Srce. Pri njem iščimo pomoči in kličimo iz polnega srca: „Jezus, krotak in iz srca ponižen, upodobi naše srce po svojem Srcu! S tem klicem, v tem znamenju bomo zmagali. Češčenje presvetega Srca nam mora biti pred vsem sredstvo, s katerim sami

sebe očistimo, posvetimo in njemu upodobimo (podobni postanemo). V takem očiščenem, posvečenem njemu podobnem srcu bo Jezusovo Srce zavladalo. Srce božje, čuteče in ljubeče, poudarjamo še enkrat, išče pred vsem drugim src, ki bi ž njim čutila in ljubila. To je kraljestvo, kakoršnega si najbolj želi. Pridi k nam — v naša srca — tvoje kraljestvo, kraljestvo Jezusovega Srca!

Da bi pač vsi Slovenci, vsaj vsi, ki časté Jezusovo Srce, častili ga na ta način, mu srca odpirali, upokorili, upodabljali! Potem bi Srce Jezusovo res zavladalo po naši domovini. Potem bi v resnici bilo Jezusovo Srce, kakor ga kličemo: Kralj in središče vseh src.

Sveti Alojzij v nebeški slavi.

O poglej, Alojzij mili,
Iz nebes višav na nas!
V hudi stiski smo in sili,
Varuj ti nas slednji čas!
Čednost naša omaguje,
Tvoja krasno se blišči;
Naj tvoj zgled nas osrčuje,
Da živimo kakor ti.

Lepa lilija je vrtna,
Krasen je njen beli cvet,
Lepa je krepost nesmrtna,
S ktero ti si zmagal svet.
Zdaj si rešen vseh bridkosti,
Angel si med angeli;
Prave uči nas modrosti,
O zavetnik slavljeni!

Gori v rajski očetnjavi
Ljubljenec si Jezusov,
Z njim kraljuješ v večni slavi,
Vzdihe slušaš vernikov:
Prosi, o mladenič sveti,
Srčno prosi Jezusa,
Da nas sprejme k zvesti četi
V raj veselja večnega!

P.

Služabnica božja, nadvojvodinja Marija Magdalena avstrijska.

Ker smo v 1. našem listu omenili, da se vršé obravnave, da bi se avstrijska nadvojvodinja Marija Magdalena proglasila za „blaženo“, bo marsikoga zanimalo izvedeti kaj o njenem življenju. Zato podajamo tukaj nekaj črtic.

Nadvojvodinja Marija Magdalena je bila hči cesarja Ferdinanda I.; rojena je bila 4. avgusta l. 1532 v Inomostu. Že v prvi mladosti je razodevala mala nadvojvodinja veliko pobožnost, kajti že v zgodnji mladosti je jako rada in mnogo molila. Zgodaj je že kazala tudi svojo milosrčnost do revežev, in ohranila je to lepo lastnost do konca svojega življenja. Po zgodnji smrti njene matere jo je vzgojevala z njenimi sestrami vred pobožna grofica Thurn. Ta je čuvala s pravo materinsko skrbjo nad visokimi gojenkami, posebno pa je pazila, s kom so občevala mlade princezinje. Cesarski oče je sam natančno določil, kako treba vzgajati njegove otroke. Ko je l. 1560 prišel v Inomost blaženi Kanizij, veliki apostol avstrijski in nemški, ki je največ pripomogel,

da se je v nemških deželah ohranila katoliška vera, takoj si ga je izvolila Magdalena skupno s svojima ljubljenima sestrama, Heleno in Margareto, za spovednika in dušnega voditelja. Štiri leta pozneje je storila obljubo vednega devištva. L. 1569 je vstopila s svojo sestro Heleno in s peterimi nekdanjimi dvornimi gospemi v samostan v Hallu (na Tirolskem), katerega je sama ustanovila. Ondi je živela uzorno, v zgled vsem svojim tovarišicam, ki so jo tudi izvolile za predstojnico. Sestavila je tudi knjigo pravil, katere so vse zvesto izpolnovala.

Takrat je bilo pač treba na Tirolskem človeka, ki bi mogel oživiti med ljudstvom versko življenje, katero je že močno zaspalo. In to je storila Magdalena. Da je katoliška vera v deželi tako pojemala, sta bila kriva posebno dva protestantska pastora Jakob Strauss in Urban Regij, ki sta že več let trosila krivo vero po mestih. Nadvojvodinja Magdalena je pogosto osebno opominjala odpadnike, naj se vrnejo v pravo katoliško cerkev. To se ji je posebno dobro posrečilo s pomočjo jezuitov, ki so jih poklicali po njenem posredovanju v Hall. — Ti so po mnogih misijonih v mestu in po deželi s svojimi izvrstnimi govori mnogo zapeljancev privedli nazaj k resnici in k njeni varhinji, katoliški cerkvi.

Da bi versko življenje popolnoma oživilo in se prenovilo, je skrbela cesarska hči tudi za sijajno

službo božjo v cerkvi, ki jo je sama dala sezidati. In da bi bila prava vera in krščansko življenje popolnoma zagotovljena tudi v bodočnosti, je ustanovila Magdalena tudi latinsko šolo, katero je poverila jezuitom. Na ta način je delovala nadvojvodinja vsestransko v prid katoliški veri v celi deželi. Tedanji papež Gregor III. se je večkrat obračal do nje ter jo prosil, naj v hudih časih, ki so takrat bili za katoliško cerkev, štiti in varuje sv. vero s svojim velikim vplivom.

Tudi vloga brata Ferdinanda, deželnega kneza Tirolske, je vspodbujala, naj skrbi, da se ohrani katoliška vera v deželi. Tirolska se ima mnogo njej zahvaliti, da je ostala katoliška in sicer tako kremenito katoliška, kakor še danes slovi.

Magdalena je pa bila tudi pravi angelj usmiljenja za uboge in trpine. Obiskovala je bolnike in jim skušala po svojih najboljših močeh olajšati bolečine.

Veliko je izgubilo mesto Hall, ko je visoka dobrotница po 21 letnem delovanju 10. septembra l. 1590. mirno v Gospodu zaspala. Njeni zemeljski ostanki počivajo s sestrama Heleno in Margareto v cerkvi jezuitov v Hallu. Poslopja, ki stojé še danes v princ Evgenovi ulici, še sedaj pričajo o blagem delovanju princezinje. Njen samostan je ostal še do l. 1783., dokler ga ni cesar Jožef II. razpustil. Samostan je bil studenec blagoslova za celo deželo, posebno pa za mesto Hall in njegovo okolico.

Po njeni smrti so govorili, da je Magdalena svetnica. In res, stare listine pričajo, da je bilo mnogo ljudi uslišanih, ki so se zatekali v molitvi k njej. 117 let po njeni smrti so odprli njeno rakev, in pravijo da je držala križec in rožni venec v popolnoma ohranjenih rokah. L. 1755 so bile razne uslišane prošnje od škofijske komisije potrjene kot čudeži. L. 1849. se je prikazala nekemu pobožnemu hlapcu.

Štiri leta je že vodil sedanji briksenski škof Simon Aichner preiskovanja, da bi se Magdalena za blaženo razglasila. Navada je namreč sedaj v katoliški cerkvi, da predno se kedo za svetnika proglasi, prej se imenuje za „blaženega“. Da se to zgodi, treba je trdno in popolnoma za gotovo dognati, da je umrlí imel heroične (junaške) čednosti in da sta se na njegovo priprošnjo zgodila najmanj dva popolnoma dokazana čudeža. Da se „blaženi“ dalje za svetnika proglasi, treba najmanj dveh novih popolnoma zanesljivih čudežev.

Mnogi avstrijski škofje so že poslali prošnje do sv. očeta, da bi Magdaleno „blaženo“ proglasili in kakor smo že poročali, pred nekaj meseci je isto prošnjo ponovil cesar sam z vsemi nadvojvodi in nadvojvodinjami. Toda taka reč gre počasi; cerkev se v tako važni stvari neče in ne sme prenačljiti; zato dela in postopa z vso previdnostjo.

Ljudstvo na Tirolskem ima veliko zaupanje do služabnice božje. O tem priča neštevilno zahvalnih podob, obešenih po cerkvi, v kateri je Magdalena pokopana. — Spomina vredno je končno, da je njen smrtni dan isti — 10. septembra — na katerem je pokojna cesarica Elizabeta tako nesrečno preminula.

Naj bi služabnica božja M. Magdalena avstrijska prosila za našo nesrečno Avstrijo, ki pomoči in varstva božjega takó živo potrebuje!

V Oglej in na Sv. goro!

Naša domača, zlasti cerkvena zgodovina je najtesneje spojena z imenom: Oglej - Akvileja. Od tam so prišli blagovestniki vere krščanske v naše kraje, ko tukaj še ni prebival slovenski rod, ter jih podvrgli kraljestvu Kristusovemu. In ko so obljudskem preseljevanju sem prišli Slovenci in sprva zbrisali sledove krščanstva, je Oglej drugič poslal svoje poslanca, ki so učili naše dede spoznavati in moliti pravega Boga. Dolgo dōbo let so potem bili pristojni naši kraji pod cerkveno pokrajino oglejsko in so oglejski patriarhi hodili v naše kraje posvečevat cerkve ter izvrševat druga sv. opravila.

V Ogleju sta pokopana sv. Mohor in Fortunat, ki ju časti ljubljanska škofija kot svoja patrona in po katerih je imenovana družba svetega Mohorja. V Ogleju počiva dalje cela vrsta patriarhov — med njimi nekaj svetih in blaženih, — ki so bili nekđaj cerkveni poglavarji naših slovenskih pokrajin.

Ta sam na sebi in za nas katoliške Slovence še posebe znameniti kraj, odkoder je pritekel vir sv. vere med nas, je od nas skoró popolnoma pozabljen. Primeroma le malokdo izmed nas je bil tam; da bi pa bili kdaj kako skupno pot napravili na grob sv. Mohorja in Fortunata in drugih svetih in blaženih očakov, pa se jim ondi zahvalili za veliki dar sv. vere, ki so jo nam prinesli, to se ni še nikdar zgodilo in tudi nikomur ni še na misel prišlo, dasi potujemo in romamo na vse strani. Grobovi oglejskih apostolov samevajo v ondotni baziliki in ž njimi sameva prostrana bazilika sama, ker „ni nikogar, ki bi prišel k praznovanju“.

Lansko leto 1902. je minulo 1100 let, kar je umrl v Ogleju ondotni patriarh sv. Pavlin, ki ima velike zasluge ravno za pokristjanjenje Slovencev in čegar god obhaja ljubljanska škofija s posebno mašo in brevijem dne 9. februarja. V proslavo te obletnice bi se bile imele vršiti preteklo leto ondi posebne slavnosti; toda smrt kardinala-nadškofa, v čegar škofiji je Oglej, je bila povod, da so to praznovanje odložili na letos. To leto torej se obhaja v Ogleju slovesna 1100letnica smrti sv. Pavlina. Prišli bodo iz raznih furlanskih in italijanskih krajev romarji v skupinah, da počasté grobove sv. Mohora, sv. Fortunata in svetega Pavlina. Porabimo to priliko, pa pojđimo v Oglej letos tudi mi!

Sestavil se je odbor, da pripravi romarjem pot. Presvetli gosp. knezoškof je misel z veseljem odobril in obljubil, da se bo udeležil ter imel ondi pontifikalno sv. opravilo. Želeti je, da se udeleži kar mnogo duhovnikov, za katere mora biti Oglej posebno zanimiv, zato se bo napravilo romanje v delavnik. Odišli bi v ponedeljek, 20. julija zvečer, bili bi v torek dopoldne v Ogleju, popoldne pa, ker bomo že blizu, šli na Sveto goro k Materi božji in na kardinalov grob. V sredo bi se vrnilí domu. Preskrbljeno bo tudi za lepo petje. Ako se oglasi za pot vsaj 500 ljudi, naročimo si poseben vlak z znizano voznino.

Vprašanje je sedaj samo: kdaj? V Ogleju bodo menda slavnosti meseca julija in sicer v tednu med

12. in 19. julijem. Če bi bilo pričakovati zadostne udeležbe, bi šli mi v pondeljek 20. julija odtod in bili ondi 21., ko nam bodo drugi prostor napravili. — Če bi pa v tem času ne bilo pričakovati zadostnega števila božjepotnikov, bo treba stvar preložiti na pozneje.

Da vemo vse potrebno uravnati, prosimo uljudno, da bi se nam hoteli vsi, ki se želé tega božjega pota udeležiti, čim prej mogoče zglasiti. Prijavite, prosimo, udeležbo vsaj do 2. julija! Prosimo, povejte nam svojo misel tudi glede časa! Oglasila naj se naslavlja na č. g. kanonika dr. Ferd. Čekala; denar pa — cena se bo šele pozneje naznanila — bo vsprejemal čast g. kanonik Fettich-Frankheim.

Katoliški Slovenci, na noge v staroslavni Oglej in k Materi božji svetogorski!

Op. Oglej (latinsko Akvileja), nekdanje veliko rimsko mesto, le v goriški nadškofiji blizu morja.

Misijonski

glasnik. ←

Kardinal Ledochowski.

V zadnji številki smo prinesli podobo tega slovečega moža, ki je umrl lansko leto v Rimu. Danes podamo samo nekaj malo črtic iz njegovega življenja.

Kardinal grof Ledochowski je bil Slovan, Poljak po krvi in mišljenju, rojen l. 1822 v Gorkem na Rusko-Poljskem. L. 1845 je bil posvečen v mašnika, l. 1861. v nadškofa poznanskega. Za časa „kulturnega boja“ na Nemškem, ker se ni hotel ukloniti novim proticerkvenim postavam, je moral v ječo Ostrowo, kjer je bil celi dve leti. Še ko je bil v ječi, ga je imenoval papež Pij IX. za kardinala. Ječe oproščen, se je preselil v Rim, kjer je do zadnjega neumorno delal za blagor cerkve, dokler ga ni lani — 80 let starega — Bog nenadno k sebi poklical. Njegove zadnje besede so bile: Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Velik je njegov pomen za misijone. Bil je namreč prefekt (načelnik) „Propagande“, kar je ena najimenitnejših služb, kar jih opravljajo kardinali. „Propaganda je namreč zavod, kjer se vzgajajo in odkoder se pošiljajo misijonarji na vse kraje sveta. Pod njegovo oblastjo so vsi oni kraji, koder še ni vpeljana redna cerkvena hierarhija: kjer še ni pravih škofij in župnij, ampak mesto njih apostolski vikarji, (ki so sicer tudi škofje) in misijonske postaje. Da, cela Amerika spada pod prefekta Propagande, dasi je ondi ustanovljenih mnogo pravih škofij, ni pa

župnij v našem pomenu. Ker je oblast Propagandnega prefekta tolika, imenujejo ga Rimljani „rdeči papež“, (ker kardinali nosijo rdečo obleko).

Kardinal Ledochowski je mnogo storil za razširjenje sv. vere. Ravno za njegovega načelovanja Propagandi se je misijonsko delovanje tako razvilo, razširilo in povzdignilo, kakor nikdar poprej. Najbolj pa — dasi je imel vse dele sveta pred očmi — najbolj se je vendar zavzel in največ storil za Afriko.

Ta slavni kardinal je bil stric predstojnice družbe sv. Petra Klaverja, grofice Marije Terezije Ledochowske. On jo je vsodbujal, ji dajal sveta in poguma, ko se je jela odločevati za to, da bi celo svoje življenje posvetila službi afriških sužnjev, ustanovila družbo, ki bo v pozne čase delala za rešenje in pokristjanjenje ubogih zamorcev. On ji je stal na strani s svetom in pomočjo do svoje smrti. Zato mu je tudi hvaležna. Ob njegovi smrti je napisala njemu v spomin lep spominski list, katerega morda o priliki še objavimo.

Naj veliki kardinal uživa pri Bogu zaslužen plačilo, pa naj bo obenem z nebes doli zavetnik in varuh afriških misijonov, posebno še družbe sv. Petra Klaverja, kakor je bil njih pospeševatelj in podpornik na zemlji!

Bulgarski misijoni v Macedoniji.

Zadnji čas je posebno zanimanje za Macedonijo, kjer so že dalj časa veliki nemiri in upori. Macedonija je pod turško oblastjo. Prebivajo pa ondi Turki, Grki, Albanci, Srbi, največ pa je Bulgarov. Bulgari so Slovani, govoré našemu soroden jezik, samo pišejo z drugačnimi črkami, s cirilico. Vere so pravoslavne (razkolniki, staroverci); pa so v verskih rečeh zelo zanemarjeni.

Ker se sv. oče veliko prizadevajo, da bi razkolnike, kateri se le v malih rečeh ločijo od nas katoličanov, združili zopet z Rimom, s katoliško cerkvijo, nas morajo zanimati verske razmere med vzhodnimi, zvečine razkolnimi Slovani.

Med macedonskimi Bulgari delujejo misijonarji sv. Vincencija Pavlanskega (lazaristi). Ti imajo ondi: 1. **Semenišče v Zajtenliku.** Semenšče je najpotrebnejše delo v misijonu, da se vzgojé dobri domači duhovniki, ki potem nadaljujejo misijonsko delo med svojimi rojaki. Seveda tam ni mogoče vsprejemati v semenšče izšolanih gimnazijcev, kakor pri nas, marveč morajo jemati otroke pri sedmem, osmem letu, jih od prve črke dalje popolnoma izšolati, predno jih morejo posvetiti. Koliko časa, truda, troškov stane en sam tak dečko, predno ga na noge spravijo! Seveda nobeden nič ne plača, vse mora misijonska družba sama nositi, veseli so, če kdo hoče zastopati v njih šole hoditi. Koliko jih jim v teku šolanja uide, ko so imeli že mnogo troškov in sitnosti z njimi. Morda izmed desetih, s katerimi so začeli, en sam do cilja pride. Kdor na to pomisli, šele malo ve, kako težavno delo imajo misijonarji. V Zajtenliku so imeli v semenšču 3 bogoslovce, 46 gimnazijcev in 9 učencev raznih rokodelstev.

2. Imajo **rezidenco** (naselbino) v Kukušu. Kukuš je središče in najvažnejša točka misijona.

Ondi je kakih 200 katoliških hiš, ter samostan usmiljenih sestra s sirotišnico in šolo, v kateri je 165 otrok. Šola in sploh cela misijonska postaja dobro napreduje. Ljudstvo je bilo doslej v verskih rečeh silno zanemarjeno, misijonarji oskrbujejo šolo, poučujejo ljudstvo v veronauku, spovedujejo in obiskujejo bolnike.

3. Naselbina v Gevgeli, ustanovljena šele l. 1900. Gevgeli je precej veliko in važno mesto. Prej je bilo ondi več katoliških družin, ki so v preganjanjih izginile, sedaj jih je še 21, okolu mesta je pa še več katoliških vasi in nekaj drugih vasi, ki niso več katoliške, a se zopet približujejo. V mestu so tudi redovnice Evharištinke (častivke sv. R. Telsa), katerih je 15, in imajo dekliško sirotišnico in šolo. — Misijonarji gredo po vrsti v različne vasi; tam obiskujejo šole, izprašujejo učitelje, razlagajo katekizem, nadzorujejo in vzpodbujajo učitelje. Zvečer zberó ljudstvo, da je poučujejo in se z njim razgovarjajo. Veliko dobrega se je v treh letih zgodilo; ljudstvo je mnogo bolj katoliško. Katoliški misijonar gre lahko po vseh bolgarskih vaseh; ce'lo razkolniki jih z zaupanjem in veseljem vsprejemajo.

Pregled celega misijona. V celem misijonu so: 1.) apostolski vikar; 2.) 8 misijonskih duhovnov, 6 bratov, 2 naselbini, eno duhovsko in eno deško semenišče, in ena sirotišnica; 3.) domači vzgojeni duhovniki štirje; 4.) 24 duhovnikov, ki so bili prej razkolni, („popi“), sedaj katoliški; 5.) usmiljenih sester 7, ki imajo eno naselbino, eno šolo, eno sirotišnico in eno lekarno; 6.) evharistink 15, ki imajo tri naselbine, tri šole, in eno sirotišnico; 7.) katoliških deških šol 10, učiteljev 14; 8.) dekliške šole 3, učiteljice 3; 9.) katoliških bulgarskih družin 1000 do 1500; 10.) izpreobrnjenecv iz razkolne cerkve v katoliško 8—10.000. Za kratko dobo, kar časa je misijon ustanovljen, veliko število. Da, malo je misijonov, ki bi imeli tako velik vspeh.

Med usmiljenimi sestrami, ki doli delujejo, je tudi nekaj Slovenk. Ena izmed njih je pisala nekemu misijonskemu duhovniku v Ljubljani zanimivo pismo, ki nam še bolj natanko opisuje ondotne verske razmere. Zato ga bomo prihodnjič objavili.

Cerkveni razgled po domovini.

Shod štirih Marijinih družb. Na binkoštni torek so imele dekliške Marijine družbe iz Čemšenika, Kolovrata, Št. Lamberta in Zagorja skupen shod v božjepotni cerkvi Marijinega Imena na sv. Planini. Shod je otvoril čemšeniški g. župnik Jožef Zelnik z govorom, v katerem je primerjal Marijo — rdeči vrtnici. Drugi govornik č. g. kapelan Alojzij Wester je slikal Marijo kot našo mater, posebe še kot mater Marijinih hčerá.

Marijine hčere so glasno ponovile posvečenje ter se po nekaterih odpetih Marijinih pesmih vrnile domov, navdušene za Marijo in — svojo dekliško čast.

Jos. Plantarič.

Iz Javorja nad Škofjo Loko. Dragi „Bogoljub“! Pozdravim te v imenu Jezusa in Marije, dragi bratec „Domoljubov“! Z veseljem sem Te prijel prvič v roke in prebiral tvoje prijazne vrstice. Bog daj svoj blagoslov, da bi tudi v naši fari imel mnogo naroč-

nikov, da bi pridno prihajal k nam, kakor starejši bratec „Domoljub“. Z veseljem te bomo vsprejemali in prebirali, kajti v naši fari je mnogo poštenih mladeničev in deklet, pa tudi starejših ljudi, ki radi prebirajo bogoljubne spise. Imamo tudi Marijino družbo za mladeniče in dekleta. Vsak mesec imamo molitveno uro: enkrat mladeniči, drugič dekleta, tretjič šolski otroci, tako da skoro vsako nedeljo častimo najsvetejši Zakrament. Dalje imamo tretji red, ki šteje okolu 100 udov, pa še vedno novi pristopajo. Mnogo se je že zboljšalo v naši fari, odkar imamo tako gorečega dušnega pastirja, ki se neumorno trudijo, da bi zboljšali duševno stanje med svojimi fārani in več duš pridobili za Boga. — Srčen pozdrav, dragi „Bogoljubček“, tebi in vsem tvojim zvestim naročnikom in bravcem!

S Šentviške gore na Tolminskem. Ljubi „Bogoljub“! Ker tudi k nam prihajaš v več iztisih, blagovoli sprejeti tudi od nas kratek dopis. Preteklo jesen so nas zapustili prejšnji goreči naš dušni pastir, častiti g. Ignacij Valentinčič, ki so v prvem svojem govoru nam klicali „kvišku srca!“ in po tem geslu vedno sami delali. Ni mogoče popisati, koliko so nam lepega in dobrega storili; le nekaj naj naštejemo. Najprej so videli velike potrebe pri cerkvi. Predelali so kor, tlak v koru, veliki oltar, obhajilnik, dali napraviti nov tabernakelj, preurediti stranski oltar Matere božje, napravili novo podobo Kraljice sv. rožnega venca, za majnik pa kip lurske Matere božje; dalje so napravili lep kip Srca Jezusovega, velik misijonski križ, mnogo mašne obleke in drugega lepoticja za cerkev. Popravili so tudi marsikaj zunaj cerkve in še mnogo na svoje stroške. — Še bolj kakor za vnanjo olepšavo so skrbeli za naše duše. Zato so pred štirimi leti napravili sveti misijon in tri leta potem duhovne vaje. Ustanovili so bratovščino sv. rožnega venca, in uvedli glasno molitev pred Najsvetejšim, katero opravljamo vsako nedeljo in praznik. Bili so v veliko podporo bolnikom v dušnih in telesnih potrebah. Mnogo so moralno prestatili in mnogo nasprotnikov so imeli pri nas, kakor jih ima povsod pravi služabnik božji, še več pa naklonjenih src. Bili so pravi apostol Gospodov. Ostanjejo nam v nepozabnem spominu. Bog jim povrni obilo ves trud in dodeli v novem delokrogu mnogo poslušnih src, ter obilo sadu med njimi. — Kmalu potem pa smo, hvala Bogu, dobili zopet uzornega dušnega pastirja, ki so v vsakem oziru vreden naslednik svojega prednika. Bog nam jih ohrani in krepčaj, da bi mogli prenašati težki jarem, katerega mora nositi duhovnik posebno tukaj v naši fari!

Iz Spodnje Idrije. Naša Marijina družba je doživela binkoštni ponedeljek izredno veselje. Blagoslovili smo novo krasno društveno zastavo. Kako željno so pričakovala Marijina dekleta tega dne, kako so prosila za lepo vreme! Res nas je hotel dež malo postrašiti, pa med blagosloavljenjem zastave je bilo čisto vedro in ves čas potem. Ob 1/2. so se začela zbirati Marijina dekleta pred župniščem. Prišla je tudi skoro polnoštevilo Idrijska M. družba z zastavo. Ob določenem času se je začel pomikati dolg spreved (bilo jih je blizu 200) proti Marofu, kjer je hiralnica sv. Antona, in kjer imajo M. hčere svoje shode v kapeli usmiljenih sestrá.

Zastavo je blagoslovil g. dekan ob prisotnosti idrijskega g. kapelana in domačih dveh duhovnikov zunaj na obširnem dvorišču pred kapelico lurske Matere božje. Po blagoslovu je spregovoril g. dekan prelepe besede o pomenu nove zastave:

„Po Mariji k Jezusu“ je napis nad podobo brezmadežne Device. Marija je bila kraljevega rodu, pa se je imenovala deklo, zato je privabila pod svojo zastavo vse, preproste pa tudi imenitne. Vse so lahko njene varovanke.

„Jezus, moja ljubezen!“ je napis nad sliko Jezusovega Srca. To srce je dosti prostorno za vse, ki ga hočejo ljubiti.

Nato so odpele idrijske M. hčere in potem smo šli v kapelo, kjer so bile pete litanijske in blagoslov.

V sprevedu so zopet zastavo spremile nazaj v župnišče pevajoč sladke Marijine pesmi. Naj Vam ta dan ostane živo v spominu, ko ste gotovo v srcu obljubile še nadalje ostati Mariji zveste, pod katere zastavo ste se zbrale v boju za Kristusa!

Idrijskim sestram pa srčna hvala, ker so s prekrasnim petjem tako povzdignile našo slavnost.

Fr. Šparovec, kapelan.

Od sv. Jurija ob Taboru na Štajarskem. „Srečni in zlati čas svetega misijona, da smo čakali tudi ga mi!“ Ta milo glaseča pesem se je glasila letos v naši cerkvi od 3.—10. maja. Vodili so sv. misijon preč. gg. lazaristi od sv. Jožefa pri Mariboru, g. superior Franc Kitak, Vinko Krivec in Franc Birk. Ljudstvo je z veseljem zajemalo milosti, tekoče iz prebogatega studenca sv. misijona, te zlate, sreče polne dneve. „Dekliška družba“ je imelo skupno sv. obhajilo 7. maja. V govoru so nam preč. gosp. Vinko Krivec podali štiri duhovne cvetlice, zeleni rožmarin pobožnosti, rdečo vrtnico potrpežljivosti, modro vijolico ponižnosti in belo lilijo sv. čistosti. „Mladeniška družba“ je imela sv. obhajilo 8. maja; njim so v govoru preč. g. superior poudarjali, kolika čast je biti v Marijini družbi. Preč. g. Franc Birk, kateri so prvokrat ogledovali krasoto Savinske doline, so rekli v svojem govoru: „da najlepša krasota Savinske doline niso lepi travniki, rodovitna polja, temuč le pobožna srca vernikov. Čast za krščanskega mladeniča in mladenko ni zali obraz, ne čvrsto telo in lepa obleka, temuč mladeniška in dekliška čast je pobožno, krščansko in nedolžno srce“. Preč. g. župniku, da so nam oskrbeli sv. misijon, preč. gg. lazaristom za goreče apostolsko delovanje, preč. patrom iz Nazarja za neutrudljivost v spovednici, preč. g. dekanu Braslovškemu za voditev sklepne procesije in vsem duhovnim pomočnikom povrni presv. Srce Jezusovo in Marijino ti-sočkrat!

Tajnica Marijine družbe.

Studeno na Notranjskem. Od 16. do 24. maja smo obhajali tukaj sv. misijon; vodili so ga gg. misijonarji iz družbe sv. Vincencija v Ljubljani: g. Urban Nežmah, g. dr. Al. Nastran in g. Dobršek. Dasi je bil sv. misijon ravno pred 4 leti, bila je vendar prav obilna udeležba: z malimi izjemami so se ga vsi udeležili. Pokazalo se je, da ima sv. misijon še vedno svojo moč, da naše verno ljudstvo more le sv. vera v resnici osrečiti.

Obhajanih je bilo čez 1000. K sklepu je prihitelo ljudstvo od vseh strani; le škoda, da nam je

deževno vreme preprečilo lepo procesijo. Mnogo mladeničev in deklet je pristopilo na novo v Marijino družbo. Bog povrni obilni trud č. gg. misijonarjem; njih lepi nauki naj obrodi na prošnjo preblazene Device Marije, pomočnice kristjanov, na katere praznik smo sklenili sv. misijon, prav obilo sadu! Naj po sv. misijonu vscvete prav lepo krščansko življenje, ki naj bi se pokazalo tudi na političnem polju, da izpoznavamo svoje versko prepričanje tudi v tem oziru! — Hvala tudi gg. duhovnikom-sosedom za njih pomoč pri ti priliki!

Dom. Janež, župnik.

* * *

Spremembe med duhovščino. Č. g. Ignacij Nadrah, kaplan pri sv. Jakobu v Ljubljani, je imenovan za nunskega spirituala (duhovnega voditelja) v Škofji Loki, na njegovo mesto pride gospod Fr. Žvan, kaplan v Kranju. — Umrli sta gg. župnika Lavrencij Mencinger, bivši župnik na Golem, umrl v Leonišču v Ljubljani star 68 let, in Blaž Petrič, župnik-zlatomašnik v Velešovem. Slednji je čakal lepo starost skoro 80 let, bil je blag in pobožen gospod, vnet častivec Marijin, zvest varih sloveče velešovske božje poti. N. v m. p.!

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 2. in 3. julijem bodo moški častili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Ker je mesec julij posvečen presveti krvi Kristusovi, se bodo to noč molilo iz knjižice: Ura molitve v počesčenju svetih ran in predrage krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa. Kdor si želi omenjeno knjižnico kupiti, jo lahko dobi po 20 vinarjev v sv. Florjana ulici št. 7. ali pa pri predsedniku. Čisti dobiček je namenjen za odkup ubogih zamorskih otrok.

Prijazno zopet prosimo, da se možje in mladeniči nočnega češčenja z novo unemo in gorečnostjo udeležujete, kajti zadnji čas se je pokazala mlačnost. Posebno oni, kateri so obljubili, da se bodo redno udeleževali mesečnega nočnega češčenja, so popolnoma opustili. Možje in mladeniči! obljubili ste samemu Jezusu, da ga hočete vsak mesec ponoči častiti in moliti v presv. Zakramentu. Zato izpolnite svojo obljubo in dohajajte redno k mesečnemu nočnemu češčenju; drugo naj vas ne zadržuje nego bolezen. Izkažimo s tem vsaj nekoliko ljubezni in hvaležnosti njemu, kateri se je za nas vsega dal, da nas je odrešil večne smrti. Dolžnost naša je pa tudi, da še kaj novih udov pridobimo, torej delajmo vsak po po svoji moči, da se število nočnih častivcev pomnoži.

Marijini družbi se snujeta v Sv. Ivanu in v Rojanu poleg Trsta. To je posebnega spomina vredna novica. Znamenja so, da se bo vendarle jelo vzbujati okoli Trsta novo življenje. Kakor smo že rekli: Bog pripusti slabo zato, da iz slabega dobro pride. Nesrečna ricmanjska zadeva bo mnogim oči odprla in jih vzdignila h krepkemu odporu. To bo šlo toliko lažje, ker imajo vsi dobro misleči in vsa dobra podjetja najboljšo zaslombo v novem škofu, ki je — sicer Nemec po rodu — pa Slovencem povsem pravičen in naklonjen ter apostolsko unet za vse dobro. Mi na Kranjskem bomo

z največjim veseljem pozdravljali vse pojave vzbujajočega se verskega življenja v Trstu in okolici.

Z Rima se poroča, da je sv. oče osnoval posebno komisijo kardinalov, ki naj uredi slovesno praznovanje 50 letnice proglašenja dogme o brezmadežnem spočetju Marije D. v l. 1904 po celem svetu. V Rimu samem se bodo priredile sijajne slovesnosti.

Pobožna slovenska gospa umrla. V Ljubljani je v visoki starosti, v 82. letu svojega življenja, umrla tako pobožna in domoljubna žena, da je zaslužila, da se je v našem listu spominjamo. Bila je izvrstna gospodinja, najboljša mati svojih otrok in čez vse pobožna in domoljubna. To je bila gospa Antonija Zuzek, vdova pekovskega mojstra in hišnega posestnika v Ljubljani v ulici sv. Florijana št. 8, ki je umrla 9. t. m. in imela v nedeljo potem prelep cerkveni pogreb, kakoršnih se vidi le malo. Ranjka, ki je bila velika dobrotnica revežem, vzgojila je osem svojih otrok, od katerih jih sedem še živi (vsi so v dobrih razmerah), v krščanskem in slovenskem duhu. Od tega duha je bila ona prešinjena skozi celo svoje življenje; v njeni hiši se je veliko molilo in veliko za božjo čast storilo. Ravno tako se je visoko spoštoval slovenski jezik. V njeni hiši so se prebirali že prvi slovenski časniki, „Novice“ in „Danica“. Do svojih zadnjih dni je ranjka rada prebirala dobre slovenske časopise, med katerimi tudi „Bogoljub“ ni bil na zadnjem mestu. Naj jej večni Bog vse povrne, kar je nam dobrega storila!

J. L. v K.

Odpustki meseca julija 1903.

2. Četrtek. Obiskovanje Marije Device. Popoln odpustek: a) udom rožnivenške bratov. v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirske bratovščine karmel. M. b. v bratovski ali farni cerkvi. — Ker je danes 1. četrtek v mesecu, udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa popoln odpustek v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, 1. v mesecu. Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega popoln odpustek, danes ali pa 1. nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom brat. presv. Rešnjega Telesa, kakor včeraj.

5. Nedelja, 1. v mesecu. Sv. Mihael de Sanktis. Udom bratov. belega škapulirja popoln odpustek v bratovski ali farni cerkvi. Udom bratov. sv. rož. venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

7. Torek. Sv. Lavrencij Brindiški. Tretjerednikom popoln odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

8. Sreda. Sveta Elizabeta, kraljica portugalska. Tretjerednikom popoln odpustek, kakor 7. dan t. m.

9. Četrtek. Sv. Veronika de Julianis. Tretjerednikom popoln odpustek, kakor 7. dan t. m.

14. Torek. Sv. Bonaventura. Tretjerednikom popoln odpustek, kakor 7. dan t. m.

16. Četrtek. Marija Devica Karmelska. V karmel. cerkvah dobimo danes popoln odpustek **tolikokrat, kolikorkrat** obiščemo cerkev in molimo v namen sv. očeta. Odpustke moremo obrniti tudi vernim dušam v prid. — Kdor hodi k izpovedi vsak teden, mu za ta dan ni treba posebe iti k izpovedi; zadosti je, da prejme sv. obhajilo; drugi morajo iti k izpovedi in sv. obhajilu. Udje škapulir. brat. karmel. M. b. dobé en popoln odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelitske redovne cerkve.

19. Nedelja. Sv. Vincencij Pavl. Popoln odpustek: a) udom Vincencijeve družbe, danes ali v osmini; b) udom sv. Detinstva.

20. Ponedeljek. Sv. Elija, prerok. Popoln odpustek: a) udom škapulirske brat. M. b. v bratovski ali farni cerkvi; b) udom brat. presv. Reš. Telesa, kakor 2. dan t. m., ker se v Bruslju danes praznuje spomin na čudež sv. R. Telesa.

22. Sreda. Sv. Marija Magdalena. Popoln odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 3. dan t. m. b) udom brat. prečist. Srca Marijinega.

26. Nedelja. Sv. Ana. Popoln odpustek udom škapul. brat. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi. Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, popoln odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

29. Sreda. Sv. Marta. Popoln odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m.

31. Petek. Sv. Ignacij. Popoln odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec julij namen sv. očeta: Da bi goreče sodelovali pri socijalnih delih.

Za posamezne dni: 1. Sv. oče, 2. Marijine družbe na Tržaškem in Koroškem, 3. Neki dijak, da srečno izdela šolsko leto, 4. Goriški nadškof, 5. Misijoni med razkolnimi Slovani, 6. Katoliški dijaki, 7. Naši trpeči bratje Hrvatje, 8. Neki slov. bogoslovec v Ameriki, 9. Bolna mati in sestra, 10. Krščanska vzgoja otrok, 11. Neka vdova v štirih važnih zadevah, 12. Letošnji novomašniki, 13. Neka oseba za zdravje telesno in dušno, 14. Ljubljanski knezoškof, 15. Neka prav zapuščena fara, 16. Srečna smrt, 17. Nesrečna Macedonija, 18. Dolgo trpeči bolniki, 19. Domači misijoni, 20. Preganjan duhovnik, 21. Katoliški časniki, 22. Neka na duši bolna oseba, da bi se mogla znebiti zastaranega greha, 23. Neki duhovnik, 24. Razprti bratje, 25. Neka žena za ozdravljenje bolnih oči, 26. Krščanske matere, 27. Neka silno trpeča oseba, 28. Zapeljani Ricmanjci, 29. Društvo sv. Marte za posle, 30. Edinost med katoličani, 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Listnica uredništva.

G. V. v Št P. Vaše ljubeznivo pismo nas je prav zelo razveselilo. Tako dobrega duha bi želeli vsem dijakom. Da mlad dijak tako goreče dela za razširjanje nabožnega lista, to je posebno veselo. Vse Vaše želje bomo izpolnili. Odzdravljamo Vam istotako: Prisrčen krščansko-slovenski pozdrav!